

15

*Mert mássá lesz a gondolat kimondva,
mint beírva a gépbe hangtalan,
és szembenézve, kéz a kézbe fogja
egyik a másikat (nagy súlya van
olyankor a percnék) s a kapuban
talán el is kalandozna – ha merné,
de semmi gond, majd segít a cabernet.*

16

Úgy tűnik, elég meggyőző lehettem
(no de lányok, tényleg csak ennyi kell?),
s mielőtt a kétség ért volna tetten,
T. írt, és nem érte be ennyivel
ezúttal. Válaszából kiemel-
tem, ami számít: *telizöld a lámpa*,
a randi rögzítve holnaputánra.

Magyar László András

SZABADNAP

Kedden hat órakor előadtam az orvosin
Debrecenben, csütörtökön pedig
egy konferencián vettem részt ugyanott,
maradt tehát a szerda mint szabadnap.
Luxusszállást kaptam a Kenézyben,
vacsorát és másnap villásreggelit,
aztán Alizék megmutatták a kiállítást.
Tízkor besétáltam a belvárosba,
novemberhez képest szép idő volt,
kávéztam, szivaroztam a napsütésben,
az Ibolyában pedig egy nagyfröccs mellett
kiolvastam a Népszabadságot.
Voltam bent az egyetemen is,
de egyetlen ismerőst sem találtam, sőt
a latin tanszék is megszűnt idén.
Megint csak a szállásomra mentem,
az ágyon fekvé Heinét olvastam estig.
Szegény Matilda, feleség s gyermek volt,
aztán özvegy és árva lett, egy személyben.
Hét órakor elmentem vacsorálni,

át a sötét és néptelen Nagyerdőn.
A Krúdy étteremben gombás tarját ettem,
két pohár kékfrankos kíséretében.
Közben felhívott a feleségem,
vett jegyet a Snétbergerre, vegyen-e nekem is?
Letört a koronája – mondta kedves hangján.
Vegyen – feleltem –, a koronát pedig
ne dobja ki, talán még visszarágasztható.
Végül szivarra gyújtva, a villamossín mentén,
a sárga lámpafényben sustorgó avar közt
kerülgetve a tócsafoltokat
hazaballagtam a Kenézybe.
Arra gondoltam, mit keresek én itt
Debrecenben és általában, ezen a világon?
De Isten nem felelt, sem közvetlenül,
sem elmém vagy jel által, közvetetten.
Megint a süsses, dicker Kind jutott eszembe,
meg Heine, amint dévajul készül a halálra.
Megfürödtem, megírtam ezt a verset,
szerettem volna ébren lenni még,
de mit tehettem volna, elaludtam.

Báthori Csaba

AZ ÉJSZAKÁK ÉLETE

Tudom, egymástól leszünk emberek,
miközben egymás sorsát lessük, és én
látom egyenlítői szemedet
a napoknak és éjszakáknak élén.

Hatalmasabb az újjászületés, mint
az élet: mert élni mindenki tud –
de kit a szájszáraz éjben megérint
a hívás, azt kicseréli az út:

hívásod, utad. Ki megtébolyultam
minden ürességtől, most rajtavesztek,
s a semmiből is lassan fölemellek.

Élsz te élet nélkül is, napjaidban
minden kis árnyék fényességre vált –
s bár meghalsz, elijeszted tőlem a halált.